

alpenweide daar is niet een van de mooiste, en mijn plantjes met haar groene „bloemen“, slechts de punten der blaadjes een weinig bruin, vielen niet erg in het oog, doch des te aardiger is dan bij oplettend zoeken de kennismaking.

Hacquetia Epipactis.

Tot slot teeken ik nog een plant af van hetzelfde type, wat het scherm betreft. Voor mij liggen eenige mooie herbariumvoorwerpen, verzameld door Dr. B. Jirus in een bosch bij Agram, Mei 1886; ze dragen hun jaren knap en zien er nog zoo goed uit, alsof ze pas dezen zomer waren gedroogd. Naar een van deze planten, *Hacquetia Epipactis*, is de teekening gemaakt; „bloemen“ bleekgroen, ook wel geelgroen. Veel zou er nog wel van te zeggen zijn, o. a. zou in dat geval de inrichting tot zelfbestuiving dienen vermeld te worden, doch daar ik bij een paar teekeningen van aardige scherm-bloemen maar een klein praatje heb willen maken, mag ik het hier wel bij laten.

J. JASPERS JR.

EEN GLADDE AAL.

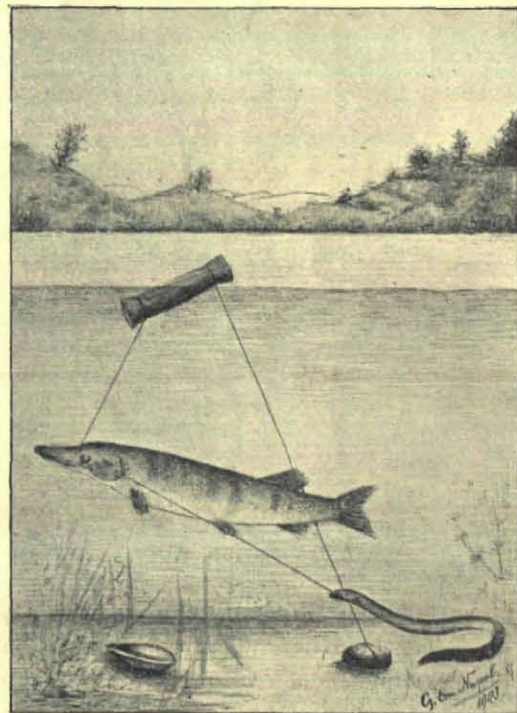
In 't Oranjemeer, de kom van de Amsterdamsche waterleiding, een heerlijk plekje midden in de Vogelenzangse duinen, waar vele vogels op den trek even neerstrijken, waar 's zomers, in de snikheete dagen, al 't gevederte van rondom zich komt baden, waarbij 's avonds, in den maneschijn, de konijntjes elkaar rendez-vous geven, in dat meer leefde een snoek, een vervaarlijk beestje.

Hoe hij er gekomen was? Niemand wist het. Maar thans was hij de schrik van heel 't geschubde volkje, vol angst sloeg groot en klein op de vlucht, zoodra hij zich vertoonde.

Nochtans vielen velen tusschen zijn geweldige kaken. Kleine, onbedachtzame, die in dartelen overmoed vergaten uit te kijken onder 't spelen en 't stoeien in den gouden zonneschijn, tintelend van boven, zoowel als groote, die onmogelijk den machtigen despoot konden ontzwemmen.

Eén slag van zijn gespierden staart en — ingehaald, gegrepen, verpletterd had hij ze tusschen de rijen vlijmscherpe tandjes.

Van angst sprongen ze soms boven 't water uit, de achtervolgden, en dan zeiden de menschen daarboven: „Daar schiet bepaald een snoek onder“. De jachttopziener uit de buurt had dan ook geen middel onbeproefd gelaten om heer Snoek machtig te worden, maar — deze was voorzichtig. Honger — nu ja, welke snoek kent geen honger — laat ik zeggen: razenden honger, dat noodlot voor zoovele dieren, dat ze hun gewone voorzichtigheid uit het oog doet verliezen en ze zodoende in den muil

De Snoek in het Oranjewater.

Naar een aquarel van den heer G. L. VAN LENNEP.

van 't verderf stort, — razenden honger kende hij niet, daartoe waren zijn onderdanen te talrijk en zijn gebied te klein.

Maar op een avond, dat hij de rondte deed en menig bleitje en voortje kennis gemaakt had met zijn geweldige kaken, ziet hij tusschen eenige waterplanten een aal, die — wat hemelgerende majesteitschennis — niet eens op de vlucht gaat, wat

toch wel als hoogste eerbied voor zijn ontzag mag aangezien worden.

Kwaad, toornig, ziedend wordt zijne Majesteit. Hij stormt op 't aaltje los, en — verdwenen is de ongelukkige.

Maar — een aal is glad. Niet voor niemendal zegt het spreekwoord dit. Nog voor de bek gesloten is, schiet zij de kieuwspeet weer uit, schoon 't haar een geweldige pijn doet.

Ons aaltje toch zat gevangen. Ze had haar nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen. Een heerlijk stukje vleesch had er gezweefd, heel even boven den bodem en zij had den lust niet kunnen weerstaan, te ruiken, te zuigen, te slikken. Heelaas! 't berouw komt na de zonde.

Ze merkte den verfoeilijken weerhaak niet, voor en aler het onherroepelijk te laat was.

Daarom ook had zij niet kunnen ontvluchten, schoon ze bij haar pijn nog duizend vreezen had uitgestaan bij 't naderen van den machtigen vijand.

En de snoek? Geweldig, wat sloeg hij met zijn staart, Het dunne touwtje zat muurvast tusschen zijn tanden en zijn kieuwen trok het stuk tot bloedens toe. De dobber deed hij snel naar beneden schieten, en de steen op den bodem sleepte hij mee, dwars door het meer.

Nu voor-, dan achteruit, nu op-, dan neerwaarts, en 't arme aaltje moest maar volgen. Een tijdlang verloor zij het bewustzijn en toen zij weer bijkwam, scheen de snoek rustig. Hij scheen te begrijpen, dat het uit was met zijn macht.

Dof staarde zijn eertijds flikkerend oog voor zich heen in 't waterig verschiep; een paar piepjonge „blikjes“ waagden het hem uit te lachen — maar toch nog uit de verte.

Zoo vond de jachtopziener hem, Juni 1900.

Haarlem.

G. TEN NAPEL.

ONZE KIPPEN.

Iedereen heeft zeker dikwijls voor en tegen hooren beschouwen, betreffende het voordeel, verbonden aan het houden van kippen. De een beweert: „ja, kippen houden is mooi en wel, maar de eieren, die men krijgt, zijn gewoonlijk duurder dan wanneer men ze naar marktprijs koopt,” enz. enz. Een ander zegt: „de last, die men heeft van de verzorging, weegt niet op tegen het genot, zelfs wanneer zij een voldoende aantal eieren leggen.” Ik geloof niet, dat iemand, die wezenlijk voordeel verwacht van het kippen-houden en daarbij uitgaat van het denkbeeld, dat ieder dier, wil het voldoen aan hetgeen men er van hoopte te verkrijgen, goed verzorgd en naar zijn aard behandeld moet worden, het met een der beide opinies eens zal zijn. Op den voorgrond staat, dat men weet, wat aan ieder dier toekomt. Zooals het meestal gaat is de ondervinding, gepaard van eenige voorlichting, de beste leermeester. Toen ik kippen begon te houden, had ik mij, wat deze diersoort betreft, volgens mijn opinie zoo goed mogelijk geïnstalleerd. Een hok op het Zuidoosten, door deskundige

hand van eene oude pakkist gemaakt met een zeer kleine ren was het bescheiden begin van mijn hoenderhof.

Wat een vreugde toen het hok voorzien was van een zestal kippen, Italiaansch ras, extra bij den poelier uitgezocht en die reeds ten doode opgeschreven waren, maar door mij aan den „orcus” ontruikt, leven in de brouwerij brachten. Zooals men het noemt. Een haan met zes kippen hadden hun intocht gedaan en na eenig ongeduldig wachten, werden wij verblijd met het eerste ei, 't was een evenement. Met het leggen der kippen ging het vrij aardig; wij waren tevreden met het bescheiden deel, rekenden, rekenden, en ja, er was misschien wel wat voordeeligs in. Enfin, in allen gevallen zouden wij wel eens zien; het ging niet zóó naar wensch, maar het ging. Is men eenmaal bekomen van de bekoring door het nieuwe, dan verlangt men naar meer en, ziet! daar komt de deskundige! Een mijner kennissen, een, om het zoo eens te noemen, bekend „kippoloog”, die wis weet hoeveel eieren van een beperkt aantal kippen zijn te verkrijgen, zoodat bij mij wel eens het denkbeeld opkwam of hij er wellicht de kunst bij verstond, zelfs zonder kippen eieren te laten leggen, gaf mij een goed middel aan de hand: Italiaansche kippen deugen hier niet, zij zijn te zwak; probeer het eens met andere. Dit was mij zeer gemakkelijk. Iemand, waarmede ik veel in aanraking kwam en die prachtige „Spaansche Witwangen” met een prachtige haan had, begon minder liefhebberij in het kippen houden te krijgen en bood mij de zijnen aan. Wat was dat een verschil met mijne bescheidene Italianen! Deze meestal egaal bruin-geel gekleurd op hooge gele pooten, spichtig en wel, vergeleken met den majestueuzen haan met zijne gemalinnen, glinsterend zwart met groenachtigen weerschijn, vleeschkleurig driehoekje op zij van den kop en die eieren legden van ± 75 gram, terwijl de Italianen geen grooter gewicht produceerden dan ± 50 gram. Het pleit was dus gewonnen. Daar stond echter tegenover, dat de Italianen, misschien warmer gebakerd, om den anderen dag legden en de Spanjaarden soms om de drie dagen. Het voordeel lag dus niet erg voor de hand. Nog was er een bezwaar te vinden tegen dit kippenras, n.l. wanneer men ze zelf moet koopen. De haan, n.l. met trotsche tred tusschen de hennen heen-trappend, betaalde plotseling den tol aan de natuur; hij zakte op de pooten, viel voorover en stierf. Een tweede haan van hetzelfde ras kon het ook niet lang uithouden, en ofschoon sterk gebouwd, zoodat het zelfs niet raadzaam was hem aan te grijpen, gaf onder dezelfde omstandigheden den geest. Het sterven dezer twee hanen was echter voor onze familie niet zoo droefenisverwekkend als men terecht had mogen verwachten. In de buurt n.l. was het hanengekraai eene muzikale uiting, die vooral met het oog op het uur, waarop daarmede een begin werd gemaakt, minder aangenaam en gewenscht scheen. En al kon dit nu wel niet gebracht worden onder de artikelen der hinderniswet, om des lieven vredes wille berustten wij, na de aanrakingen, die er op de muziek gemaakt waren, vrij gauw in ons verlies, ja, wij besloten in het vervolg geen haan meer bij de kippen te houden, in stilte wenschende, dat eene vermindering van het aantal eieren, misschien ten gevolge van het ontbreken van den haan, ons hart niet ten tweeden male zoude doen bloeden. De ondervinding heeft het tegendeel bewezen; haanloos, is het aantal eieren in onzen hoenderhof vrij groot gebleven. Maar ook wilden wij nog eens van kippensoort veranderen en het eens probeeren met kippen van gemengd ras. Weer was de deskundige aan het woord en voorspelde ons gouden bergen, wanneer wij ook het houten kippenverblijf lieten afbreken en op doelmatige plaats een steenen daarvoor in de plaats lieten metselen. Aldus geschiedde; wel niet met de geringe onkosten daaraan verbonden, zooals ons was voorgespiegeld; maar het gebeurde. De kippen kregen een grooten ren, wij voorzagen ons van kippen van gemengd ras en niets stond er dus meer in den weg voor het bereiken van schitterende resultaten.

Maar als een bliksemstraal uit helderen hemel geleek ons de bewering van een tweeden zeer-deskundige, dat een steenhok te koud was voor hoenderachtige vogels. Edoch, het gemetselde hok stond er nu eenmaal, een gedeelte van van den tuin werd gebruikt om den ren grooter te maken en afwachten was de boodschap. De quaestie van het hok was dus zoo maar niet in eens op te lossen; hier stonden twee deskundigen lijnrecht tegenover elkaar. Laat ik er dadelijk bijvoegen, dat ons gemetselde hok uitstekend voldeed. Onder onze kippen, die wij ons den eersten keer aanschafte, bewoog zich ook een oud „Goud-Bantammertje.”